

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
[www.philosophical-research.org]

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΣΤ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2012 - 2013

*Το Ελληνικό Κάλλος και η Ευρωπαϊκή Αθλιότητα
της Ύπαρξης*

Έρευνες στη Φιλοσοφική Θεμελίωση των Πολιτισμών

Γεωπολιτιστική Δομή
του Ελληνικού Χώρου

(Βοιωτία, 17 – 20 Μαΐου 2013)

ΒΟΙΩΤΙΚΑ 2

Προλογικά

Προανήγγειλα για τους μυσούμενους την προσεχή νοητική και βιωματική και αισθησιακή επαφή μας με τον Βοιωτικό Ελληνισμό. Πνεύμα και τοπικοί μύθοι και λατρείες και πολιτισμική παρουσία και ιστορία και φυσικός χώρος διασυμπλέκονται στην μερική ολοκληρία μιας πολυσχιδούς και μαζύ ενοειδούς φανέρωσης του Είναι σε ένα καταγιισμό Μορφής κάλλους.

Και εμείς, κεκαθαρμένοι στην συνολική διέγερση της ύπαρξής μας, μεμνημένοι αιρόμεθα δι' Έρωτος ολόκληρος έκαστος προς το όλον, γενόμενος «καλός» προς το παμφαές κάλλος του ιερού Φαινομένου, εις έκαστος δια των δύο προς το Εν.

Και έτσι η κοσμική οδύνη του συνεχούς διασπασμού δικαιώνεται στις αμύθητες αστραπές της καλλομορφικής φαντασμαγορίας του Είναι. Το αίμα που χύνεται στον θείο διαμελισμό προορίζεται αποκλειστικά και μόνο για να τραφεί το κοσμικό κάλλος του Φαινομένου. Κάθε τι άλλο είναι ανίερη φρικαλέα ασχήμια. Το κλειδί της οδύνης είναι η ομορφιά, η αιτία του θείου πάθους είναι η κοσμική δημιουργία, ο σκοπός της γένεσης είναι ο **παντελής** καταγλαισμός του Είναι η πλήρης φανέρωση του απόλυτου κάλλους του Όντος, και το κάλλος «σώζει» την κοσμική ύπαρξη φανερώνοντας το νόημά της, λύτρωση είναι η αντιστροφή της δημιουργίας, θέωση η άρση της γένεσης. Ο χυμός της γέννησης θυσιάζεται στον βωμό του κάλλους. Ηδονή είναι οδύνη διοχετευμένη στην τελειότητα αντί χύσης στο γίνεσθαι, χαρά είναι η βίωση του κάλλους της ύπαρξης υπέρ την αίσθηση του πόνου της.

Και το Είναι απολαμβάνει τον εαυτό του δημιουργώντας και σώζοντας, φανερώνοντας και λυτρώνοντας τα φαινόμενα-όντα στην πολυδαίδαλη φαντασμαγορία της ύπαρξης, στην καταστροφή και την γέννηση, στην ζωή και τον θάνατο του γίνεσθαι. Χωρίς αυτήν την μυσταγωγία η

επιχειρούμενη επαφή είναι ή ρωμαντικό ανικανοποίητο ή ποταπή βεβήλωση.

Και το Είναι από την Άγια περιωπή του εποπτεύει τα μυστήρια του Φαινομένου Εαυτού του ώστε αμίαντο να γυμνώνεται το αγλαό κάλλος του. «Εκάς οι Βέβηλοι», για την προστασία τους, όχι για την περιφρούρηση του αγνού όργιου της Αποκάλυψης του Ζώντος Όντος.

Η κλήση είναι για τους μύστες, των πρώτων Καθαρησίων, ή των δεύτερων και Μικρών Μυστηρίων, ή των τρίτων και Μεγάλων, τα δε τέταρτα και τέλεα και εποπτικά απευθύνονται στους Ήρωες.

Προδιατύπωση του Βοιωτικού Προγράμματός μας.

Θα εισέλθουμε στην Βοιωτία δεόντως από Λοκρίδα και Φωκίδα, ακολουθώντας την Ιερά Οδό Δελφών – Θηβών. Η Σχιστή Οδός, όπου ο Οιδίπους αρχίζει την ενεργό συνάντηση με την μοίρα του φονεύοντας εν αγνοία του τον πατέρα του πριν λύσει το Αίνιγμα της Σφίγγας και συννευρεθεί, χωρίς να το θέλει και χωρίς να το ξέρει, ανόσια με την μητέρα του, θα πρόκειται εμπρός μας. Εκεί ο Θηβαίος Ήρωας εμπλέκεται με τον ιστό της αράχνης που τον περιβάλλει.

Μυθολογία και Ιστορία δεν διαφέρουν ουσιαστικά στη αποκάλυψη του Είναι. Την μία πραγματικότητα «λένε». Στην Σχιστή Οδό της Προελληνικής περιόδου, της οποίας η ιστορία γίνεται μύθος που θρέφει την Ελληνική, αντιστοιχεί αντιστικτικά σε απόσταση περί τα 12 χιλιόμετρα η Χαιρώνεια: με την μάχη της Χαιρώνειας (348 π. Χ.) λήγει η κλασσική ανάπτυξη του Ελληνισμού με την πολιτικοστρατιωτική ήττα του συστήματος των Ελληνικών Πόλεων και την πολιτιστική Υπερακμή του που ήδη μεταβαίνει στην ελληνιστική Εποχή. Φυσικά θα μελετούμε τείχη και άλλα ερείπια και ευρήματα όπου πάμε *sub specie aeternitatis*.

Χώρος και κατάλοιπα του χρόνου και αίδιον πνεύμα μαζί, αγία τριάς, το είπα.

Στη Λεβάδεια θα μας απασχολήσει ιδιαίτερος το Μαντείο του Τροφωνίου, μια χθόνια ιερουργία μαντικής που βοηθάει να καταλάβουμε το προ-Απολλώνειο υπόστρωμα στους Δελφούς, όταν οι χρησμοί προήρχοντο από την Γη και τον Ποσειδώνα, την Κύουσα και τον Μέγα Επιβήτορα. Στα προβούνια του Ελικώνος δυτικά της πόλης εθεάτο αφ ύψους τον τόπο ναός του Βασιλέως Διός.

Η Βοιωτία παρουσιάζει δύο κύριους πόλους, είναι (και χωρολογικά) σαν μια έλλειψη με δύο εστίες, τον Μινυακό και τον Κάδμειο παράγοντα. Ο πρώτος τοπολογείται στον Ορχομενό και ο άλλος στην Θήβα. Και οι δύο διαδραμάτισαν πρωτεύοντα ρόλο στις εξελίξεις του Ελλαδικού χώρου κατά την «προϊστορική» 2^η χιλιετία π. Χ., και ιδίως στην «Μυκηναϊκή» (δηλαδή Αχαϊκή) περίοδο, η εστία της Θήβας μόνη εθριάμβευσε Ελληνικούς θριάμβους.

Από την εποχή του χαλκού θα μελετήσουμε την μεγαλοδύναμη οχύρωση και ανάκτορο του Γλα στα βορειοανατολικά της πρώην Κωπαΐδας λίμνης, και θα εξιχνιάσουμε το μνημειακό τεχνικό έργο της περιόδου, την αποχετευτική σήραγγα για την απορροή των υπερχειλιζόντων υδάτων της λίμνης. Θα ερευνήσουμε την μυθολογία και την υλική πραγματικότητα του έργου. Στα βόρεια – βορειοδυτικά της Κωπαΐδας ευρίσκεται ο θολωτός τάφος και τα μεγαλοπρεπή τείχη του Ορχομενού.

Αλλά το κύριο επίκεντρο των αμφιλαφών αναζητήσεών μας θα είναι η Θήβα του Κάδμου και της Αρμονίας, του Διόνυσου και του Ηρακλή και του Ιόλαου και των μεγαθύμων Λαβδακιδών, του Πίνδαρου και του Επαμεινώνδα. Ο λόφος της Καδμείας έχει μια αδιάλειπτο ανθρώπινη παρουσία κοντά τεσσάρων χιλιετιών. Θα την παρακολουθήσουμε ταυτιζόμενοι. Τα ιερά της Θήβας περίξ της ακρόπολης ήσαν ιδιαίτερα σημαντικά, περιλαμβανομένων των των Ποτνιών, 2 περίπου χιλιόμετρα έξω από τα τείχη προς νότο.

Προς νότο των Θηβών δρόμος οδηγούσε προς τις Πλαταιές και εκείθεν, δια των περασμάτων του Κιθαιρώνα, προς την Αττική. Στις πλαγιές του Κιθαιρώνα διαδραματίστηκε ο διαμελισμός του Πενθέα κατά τα Διονυσιακά των Βακχών. Θα ερευνήσουμε τον χώρο εκστασιασμού.

Προς βορρά αντιθέτως θα υμνήσουμε τον Απόλλωνα στο όρος Πτώον, όπου το πολυύμνητο ιερό του μεταξύ των λιμνών Κωπαΐδας, Υλίκης και Παραλίμνης.

Μεγάλα μυστήρια θρησκείας, κοσμογονίας και ποίησης αναμένουν τον μεμνημένο σε πολυδύναμο Άξονα δυτικά των Θηβών. Το Καβείριο πρώτα, με τα άρρητα κραταιά των Μεγίστων Θεών, του Διονύσου – Καβείρου και του Παιδός. Το Τηνέριον Πεδίον ακολούθως και το Φίκιον Όρος, όπου η Σφίγξ έθετε επί ποινή θανάτου το αίνιγμα της ύπαρξης: εσπάρασσε και κατεβρόχθιζε τους ανοήμονες νέους. Το ιερό του Ογχηστίου Ποσειδώνα εν συνεχεία. Και μετά οι περιώνυμες Θεσπιές, μοναδικό κέντρο λατρείας του ανίκητου Έρωτα. Θα σεμνολογήσουμε εκεί για τον πανυπέρτατο Φάνητα. Έξω από τις Θεσπιές και συνεχίζοντας προς δυσμάς αρχίζει στις πλαγιές του θεσπέσιου Ελικώνα η Κοιλάδα των Μουσών, με το Άλσος και τον βωμό και το ιερό τους, απέναντι από την Άσκρα του Ησίοδου, 7 και 9 χιλιόμετρα ως έγγιστα αντιστοιχώς από τις Θεσπιές. Στο σεμινάριο της Δευτέρας πριν την γεωσωματοπνευματική εμπειρία μας θα μιλήσω ακριβώς για τον Ησίοδο και την θεογονία του. Ησίοδος και Ορφικοί αναδεικνύουν τον Έρωτα κοσμογονική, δημιουργική αρχή. Με τον Πausανία στο χέρι και τα Μυστήρια που ανεκφάντως σημαίνω στο νου και στον θυμό θα περιοδεύσουμε σωματικά και βιώσουμε αισθησιακά τον χώρο του Έρωτος από Θεσπιών μέχρι Άσκρας και Μουσών.

Ταύτα τα κύρια εν υπογραφή.

Θα ακολουθήσει και άλλο σχετικό Κείμενο.

Χρόνος και τρόπος της εκδρομής ανακάλυψης ως προανήγγειλα στο προηγούμενο κείμενο των Βοιωτικών.

